

Şair Kim Midir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mayıs 2023

Metruktür zaman bazen göz teması kurmadan geçer hayat zamanla örtüşen nice zandır sökün eden delik yüreklerden kor misali ipe tutunur her kıvılcım ve içindeki ukdeyi yakar ruhundaki ateşle ve debdebeli bir ölüm diler ilham perisinden gelecek her sözcük her imge ve ilham usul usul diler söküklerini kalemin sahibesinin mısralarında tutuşan saçlarına tutunan güneşi bazen alt eder karanlık ve...

Kara gecede yürüyen kara renkli karıncanın ayağındaki hamleyi dahi görebilirken yüce Yaratan ve sayacı kırık düşlerden medet ummaz Rabbine sevdalı Mümin asla da dinmez niyazı varsın olsun imkânsız addedilsin ettiği her duası nasıl da geniştir haznesi Tanrının ne de olsa hayat ve umut ve hayaller bahşedilmiş en kıymetli hazinedir varsın olsun yorgun ruhunun tayfası şiirler ve takvası duyguların tarifsiz sökün eden bir heyecanla ve umutla...

Bakaya kalan gecenin teşrifî ve de.

İhtiyatla saati kuran zemheride saklı sevi çiçekleri.

Mizacı yaralı bazen kanayan bazen solan günün nasıl da meşrebinden bir bir firar eder gün ışığı.

Günden geceye eren.

Geceyi rahmet bilen her Rabbine sevdalı kulu kutsar Yaratan ve nice kuru çeşme nasıl da çağlar ansızın.

Yürek gibi yakamozu evrenin.

Yaşı gibi akışkan inancı bütün iken özlemin.

Yasında kuruttuğu her sözcük ve mil çektiği gözleri...

Bir kıvıltı ise ansızın peyda olan...

Elbet adı umuda denk düşer sözcüklerin kayrasında ıssızlığın yaşayan her fani nasıl ki tadacaktır ölümü öncesine yağar hüznünü sonrası meçhul olsa bile kaderin tanıklığında kaderine hürmet ettiği kadar tevekkül yüklenir ve baş koyduğu yoldan da dönmez geriye.

Saniyeler bazen asır gibi.

Şiirler bazen söylenmeyen sırlar gibi.

Kalemi küpe yapar şair külliyesinde yaşar ve sızan ruhundan cümleler adar aşka ve hayata.

Kulvarında tektir hayat.

Künyesinde saklı ismi ile de yaşar her insan.

Gönlü geniş tutandır umut ve ferahlık veren ve de o tufandan nasıl da uzaktır ne de olsa tuzağına düşmemiştir zalimin ve iblisin.

Kanayan bir yaraya merhem iken bir sure.

Sureti kati ölümü geri çevirmeyen ama hayatı da layığıyla yaşayabilmenin dahi ötesinde sevgidir ikbali ruhların ve meali hayatların ve Mihriban'ı bir şiir mizacı yetkin varsın olsun dolmuş olsun miadı herhangi bir sözcüğün.

Kulp takar şair kalemine.

Kusursuzluğa şerh düşer ve beğenmediği ne kadar şiir ve cümle ve hikâye varsa saniye dahi düşünmeden yakar:

Kâh ihtirasla.

Kâh ikrarla.

Kâh kayda geçmeyen duyguları ile...

Kanar da şair için için.

Kanar hem de nasıl kanar insanlara.

Kayrasında bir yenilgi addedilen ve kayıtsızlığında insanların, şair üşenmeden her gün yeni bir şiire ve nicesine kayıt açar.

İhbar ettiği elbette duygularıdır bazense kesmişken ümidini...

Olmaz mı hiç ansızın bir mucize hâsıl olur ve tevafuk zincirine yeni halkalar eklenir.

Kimine göre şair, boynuna halka geçirilmiş bir kölesidir kalemin.

İhya edilesi yüreği.

İmha etmek adına tüm zulmü ve fakirliği ve dinmeyen yaşlarını mazlumun.

Yetimdir şair.

Yetinmeyi bilir.

Ama severken ve yazarken arz eder sevgisini ve s/onsuzluğun coşkusunda ve kayrasında saplanır ansızın çamura.

Güleç yüzü kirlenmiştir alnı ise asla.

Yüreği mimlenmiştir ama saf tuttuğu kadar sevgide şair, idrak edilesi bir istikrarla kırpmadan gözünü yaşar sever de.

Hazzın doruğudur yazılan her şiir.

Dona kalmış olsa ne ki doğan mehtaba yüklenir bazen çünkü şair aynı zamanda bir yıldızdır da aralıksız göz kırpan.

Belki de şair, adi bir hırsızdır çaldığı kalplerde kimi zaman yer bulur kimi zaman bulmasa da...

Asla vazgeçmez sevmekten.

Bazense çalınan şairin kalbidir.

Kanayan da.

Kandıran bir lanettir ki bazen yaşam denen sihirli iksir ve işte şaibelere aldırış etmeden doyasıya yaşar duygularını şair.

İklimler aslında birer sayaçtır yüreğinde ise eser yokken kinden kibirden.

Elbet iltimas geçen kederini de yüklenir ve kabullenir şair ve bir adım ötesi aydınlığa çıkar kederi söner umuda yolculuk eder.

Ederi varsın olmasın sözcüklerin.

Varsın sayısız rampa uzansın önünde.

Mesafeler izafidir mutluluk da ama coşkusu asla sonlanmaz şairin nüktedan bir yürekten dökülen nüktelerini buket yapar sunar sevgisini beste yapar ve çalar akabinde kâinat orkestrası.

Huzurun adıdır çünkü yazmak ve sevmek tutuşan her sözcük bir anlamda şairin çocuğudur ve çağlayan sözcüklerle yürür ve koşar ve yaşar yeri gelir sessizliğe bürünür ve bu sefer kâinat onun adına konuşur kollar da Tanrısı şairi, konduğu tepe noktada tepe taklak düşmüş olsa bile illa ki düştüğü yerden kalkar ve devam eder yoluna alabildiğine umarsız bir o kadar düşse de açmaza ne de olsa okuyandır Rabbi açtığı kalbini tüm samimiyeti ve inancıyla...